

[K. Pedersen.]

paa dette Omraade gennem de nye Bestemmelser. Jeg tror, at der i den stedfundne Begrænsning i forskellige Paragraffer, særlig i § 297, med Hensyn til, hvad der kan ydes uden Fattighjælps Virkning, ligger en Stimulans for den paagældende til at søge at klare sig selv længst muligt.

Hvad de omtalte Anstaltsforanstaltninger angaar, kan vi efter de Ændringer, Bestemmelserne er undergaaet i Udvalget, fuldt ud gaa med til dem.

Det Standpunkt, man fra Mindretallets Side indtager til Særhjælpen, forstaaer jeg ikke, og jeg er fuldstændig enig med den højtærede Socialminister om, at man maa huske paa, at vi nu forlader Hjælpeskasserne. Jeg indrømmer, at det kan se ud, som om der sker en Udvidelse, men tidligere ydede man Hjælp til Kur og Pleje og maaske til Familieforsørgere, og saa maatte Familien muligvis gaa til Hjælpeskassen for at blive understøttet dær. Jeg er derfor ganske enig med den højtærede Socialminister i, at her ikke finder nogen Udvidelse Sted. Der skabes kun en fastere Ramme.

Saa er der Spørgsmaalet om Børnebidragene. Ja vel, her sker der en Udvidelse, men Venstre har ikke ment, at det var andet og mere end, hvad der er ret og rimeligt, og hvad man kan forsvare. Og hvad Misbrugene angaar, maa jeg sige, som mit Partis Ordfører sagde i det andet høje Ting, at der bliver jo ikke flere Enker paa Grund af disse Bestemmelser.

Jeg forstaaer godt, at det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds i Betragtning af den store Interesse, som jeg har mærket det ærede Medlem nærer paa dette Omraade, maaske er ked af ikke at kunne være med til at gennemføre en Reform som den foreliggende. Thi mig personlig er det en Tilfredsstillelse i Dag efter mange Aars Arbejde i det kommunale Liv, at mit Parti gaar med til at gennemføre denne Reform.

Johs. Hansen: Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Fritze Teisen) mente, at der skulde bestaa en Uoverensstemmelse mellem det, jeg har sagt her i Eftermiddag, og det, Udvalgets ærede Ordfører (K. Pedersen) udtalte ved anden Behandling i Formiddag. Det gør der aldeles ikke. Det, jeg har sagt, er, at man ikke kan vente, at Principper, saaledes som de bliver rullet op i Betænkningen fra konservativ Side, skulde virke dragende og lokkende paa os. Jeg har intet udtalt om, at man i Udvalget afskar de Konservative fra at faa

drøftet de Spørgsmaal, de ønskede at drøfte. Hvert Ord af Udvalgets Ordfører paa dette Punkt kan jeg tiltræde; men tror det ærede konservative Medlem selv, at vi, naar et Lovforslags Vedtagelse er sikret, kunde tænke os at gaa ind i en Drøftelse med det Resultat, at Lovforslaget ud fra vore Synspunkter vilde blive i væsentlig Grad forringet? Vilde det ærede Medlem selv optræde paa tilsvarende Maade, hvis det konservative Folkeparti havde Sikkerhed for at faa gennemført et Lovforslag? Nej, det tror jeg dog ikke.

Blandt alle de mange Emner, det ærede Medlem var inde paa, lagde jeg Mærke til, at det ærede Medlem nævnte det ønskelige i, at man bevarede Fattighjælpsvirksomheden og Angsten derfor. Det ærede Medlem sagde: Ganske vist kan det være trist for de enkelte, som det rammer; men alligevel fandt det ærede Medlem det nødvendigt at opretholde dette System. Vi fra vor Side ser ganske modsat herpaa, og jeg kan ikke sige andet end, at jeg, da jeg hørte denne Udtalelse, kom til at tænke paa det gamle Princip, man vist i sin Tid brugte indenfor Lejehærene: naar der var noget i Vejen med dem, saa decimerede man dem; man trak hver 10de Mand frem foran Fronten, og saa blev disse skudt. Er det ikke et lignende System, man fra konservativ Side ønsker at anvende her? For at gøre de daarligst stillede i Samfundet forskrækkede skal nogle af dem trækkes frem foran Fronten og miste deres borgerlige Rettigheder til Angst og Skræk for alle de andre, saa at de bliver bange for at komme ud for noget lignende! Er det ikke dette Skræk-System, som det ærede Medlem lige var Talsmand for? Naar vi, som det ganske rigtigt blev sagt af det ærede 4de Medlem for 4de Kreds, nu kaster Jord paa Fattigloven af 1891, saa har vi ingen Ønsker om, at netop dette Princip i Fattigloven af 1891 skal optræde som en Genganger i Forsorgsloven af 1933.

Det ærede Medlem sagde, at det lykkedes os at faa gennemført en rent socialistisk Forsorgslov. Den højtærede Socialminister har allerede talt herom, men jeg ønsker dog ogsaa at understrege, at den Lov om offentlig Forsorg, der nu gennemføres, ikke er en socialistisk Forsorgslov. Den er virkelig paa mange Punkter og paa mange Maader forskellig fra det, vi fra vor Side havde ønsket at faa gennemført. Det lader sig aldeles ikke nægte, og det skal aldeles ikke skjules, at det, at vi har maattet sikre os et tredie Partis Medvirken til Gennemførelsen, har betydet noget for denne